

Seguir la veta

El substantiu *corrent* és sempre un mot del masculí, tant usat en sentit recte com en sentit figurat: *un corrent d'aigua, un corrent d'aire, un corrent artístic, un corrent estètic*. Com a adjectiu, és clar, encara que sigui invariable, és a dir, que tingui una mateixa terminació per als dos gèneres, pot ésser alhora un mot masculí i un mot femení, d'acord amb el gènere del substantiu a què es refereix: *el mes corrent, una idea corrent*.

En una expressió com *anar contra corrent*, com que aquest substantiu no va acompanyat per cap article ni cap adjectiu, el seu gènere no queda precisat i, per tant, no hi ha cap possibilitat d'error. Però en frases com *anar a favor del corrent* o *seguir el corrent* la presència de l'article definit exigeix recordar que *corrent* és un nom masculí. Dit altrament, l'error no solament hi és possible sinó que, de fet, s'hi incorre molt sovint: són molts els qui diuen, efectivament, «*anar contra la corrent*» o «*seguir la corrent*». Però en el cas d'aquesta darrera expressió cal recordar, a més, que té segurament una significació més reduïda que no pas la frase feta anàloga del castellà. Volem dir que no són pocs els qui sí que recorden oportunament que *corrent*, en català, és sempre un nom masculí —i que cal dir, per tant, *el corrent* i no «*la corrent*»— però que ja semblen tenir-ne prou amb aquest

detall de correcció gramatical i recorren en tots els casos en què ho fa el castellà a la frase *seguir el corrent*. El Diccionari Fabra tant l'admet en sentit recte —per exemple, *seguir el corrent d'un riu*— com en el sentit figurat, és a dir, seguir la moda, l'ús general. Però no en el sentit de «no contrariar algú en allò que diu o que fa», per a expressar el qual disposem, en català, de la locució *seguir la veta (a algú)*, que no deixa de cosignar cap diccionari. És, realment, una frase popular, usualíssima, i si alguns avui la substitueixen per *seguir-li el corrent* creiem que cal atribuir-ho a la influència del castellà. Ara: també caldria dir que en un diccionari d'equivalències de locucions i frases fetes (castellà-català) no s'hauria d'establir la que existeix entre «*seguir la corriente*» i *seguir la veta* sense la intervenció d'un complement datiu: *seguir-li la veta* o *seguir la veta a algú*. En els altres casos *seguir el corrent* equival ben bé a «*seguir la corriente*».

També és força habitual la locució *deixar dir (algú)*, usada si fa no fa amb el mateix valor que *seguir la veta*. I, encara, *donar corda (a algú)*, bé que aquesta expressió sol indicar ja una actitud més activa, de clara incitació a l'expansió verbal.